

Com parlar als nens sobre atemptats terroristes i conflictes bèl·lics. Consells bàsics

Dll, 21/08/2017 per Catalunya Religió

([Sant Joan de Déu](#)) Quan es produeix un conflicte bèlic o un atemptat greu, amb múltiples víctimes mortals, com ara l'atac terrorista que ha tingut lloc a [Barcelona](#), es genera una sobreinformació i una allau d'imatges dels quals difícilment podem protegir els nostres fills i que, per tant, hem de gestionar de forma proactiva.

Ingeborg Porcar, directora de la [Unitat de Trauma, Crisi i Conflictes de Barcelona](#) (UTCCB) ens detalla com hem d'abordar totes les inquietuds dels nens en sentir notícies o veure imatges de conflictes bèlics o d'atemptats terroristes.

Fins fa relativament poc temps, es considerava que els nens i nenes menors de 8 o 10 anys, i especialment aquells en edat preescolar, quedaven al marge de possibles efectes negatius d'aquestes informacions, "protegits" per la seva relativa immaduresa cognitiva. Però estudis realitzats en els últims 10 anys han demostrat justament el contrari i han permès entendre per què.

Aquesta situació de sobreinformació reuneix dues característiques importants:

Està present en tots els espais de la vida: en les portades de la diaris, que reproduïxen fotografies a gran tamany i que es veuen en qualsevol quiosc, al carrer, camí a l'escola, del parc, en qualsevol televisió, i no només a l'hora de les notícies, sinó de forma molt reiterada a gairebé qualsevol hora, fins i tot a la ràdio, a la qual habitualment ni nosaltres ni els nostres fills presten tanta atenció, però que aquests dies repeteixen una i altra vegada l'última hora i el balanç de víctimes produïdes i l'evolució dels ferits.

Mostra imatges i informacions que suposen un repte cognitiu per als nens menors de 8 anys i que, per aquest motiu, poden resultar amenaçadores per a ells. Un nen

en edat preescolar no sap entendre que, tot i que vegi una i altra vegada les imatges de les restes del atemptat i molt possiblement les declaracions dels ferits i supervivents, aquest només va tenir lloc una sola vegada. Tampoc sap valorar què és un atemptat, ni on s'ha produït, si prop o lluny de casa. Però segurament el més important és que les informacions li confronten amb el dolor, amb la idea de la mort i del patiment físic, cosa que, depenent de la seva edat, potser no havia pensat encara.

Des d'aquesta perspectiva, és més que aconsellable que les famílies ofereixin als nens un marc de referència per entendre allò que estan veient, per poder abordar els seus dubtes i les seves pors i per tranquil·litzar-los.

Com saber si és millor parlar del que ha succeït o no fer-ho?

Encara que improbable, pot passar que els nostres fills no hagin tingut contacte amb les imatges de l'atemptat o no s'hagin adonat de la seva gravetat. En aquests casos, realment seria contraproductiu abordar el tema, perquè podríem generar una inquietud innecessària.

Per tant, aconsellem preguntar als nens si darrerament han vist alguna cosa a la televisió o als diaris que els ha cridat l'atenció. O, en el cas de nens d'entre 6 i 8 anys, si saben l'incident que ha passat recentment. En cas afirmatiu, continuarem parlant amb ells sobre el que ha passat.

En cas contrari, no ho abordarem directament. Els direm que hi ha hagut uns problemes (sense especificar) i que alguns adults i nens més grans han estat veient la televisió i informant-se. Però que aquestes informacions a vegades confonen nens de la seva edat. I que per això els aconsellem que sempre que alguna notícia els cridi l'atenció ens preguntin perquè ho puguem parlar entre tots.

Com abordar el tema?

Preguntes com les següents poden ajudar-nos a guiar la conversa amb els nostres fills:

- Què creus que ha passat?
- Quina foto (imatge) t'ha cridat l'atenció?
- Tu saps el que és un atemptat?
- I per què penses què ocorren els atemptats?
- Saps on ha passat? Això és a prop o lluny d'aquí?

La idea subjacent a aquestes preguntes és avaluar quina informació té el nen i com l'ha interpretat. Només així podrem tranquil·litzar-lo i corregir o complementar la seva visió sense afegir preocupacions o informacions que encara no ha entès o pensat.

Quina és la millor manera de respondre a les preguntes que ens fan els nostres fills?

La millor manera de donar resposta a les preguntes i als comentaris dels nostres fills suposa respectar els següents principis:

- Respondre a totes les inquietuds i comentaris que ens facin els nens, sense valorar el seu contingut i amb màxim respecte pel que han pensat i els

inquieta .

- Tractar, sempre que es pugui, de tranquil·litzar els nostres fills, fent-los veure que al nostre país, per sort, els atemptats són molt infreqüents, encara que en altres països, lluny d'aquí, ocorren sovint.
- Subratllar sempre la disponibilitat d'ajuda en la nostra societat: si ens passa alguna cosa hi ha moltes persones que ens ajuden (la policia, els bombers, les ambulàncies, etc.) .
- Ser absolutament honestos amb les nostres respostes: si fem falses promeses als nostres fills se sentiran enganyats.
- Respondre només a allò que ha preguntat o comentat el nostre fill, sense anar més enllà, ja que amb això podríem estar generant nous dubtes o pors. Però mai hem de deixar preguntes sense contestar.
- Hi ha una pregunta que sol presentar dificultats quan les famílies aborden aquests temes amb els seus fills. És la referida als motius, la pregunta sobre per què unes persones en maten d'altres. És important donar respostes senzilles a aquesta pregunta, perquè els nens no s'espantin per la complexitat de les nostres explicacions. En aquest sentit, una bona resposta pot ser que nosaltres tampoc ho entenem, perquè mai una persona hauria de matar-ne a una altra.

Quines preguntes solen ser les més habituals?

Per preparar-nos per parlar amb els nostres fills, podem reflexionar prèviament sobre les preguntes que habitualment formulen els nens:

- Com es fan els atemptats?
- Qui fa explotar les bombes?
- Per què la policia no ha evitat que hi hagués un atemptat?
- Les persones que fan això (els autors dels atemptats) van a la presó?
- Com és que els metges no poden curar els ferits?
- Hi havia nens a l'atemptat?

Potser pugui semblar una mica amenaçador parlar amb els nostres fills de successos tristos i traumàtics com els atemptats. I ens pot donar la sensació que parlar d'aquestes qüestions genera pors.

Tinguem en compte dues idees al respecte:

Quan un nen té preguntes i no sap o no pot trobar respostes, se les dona ell mateix o ho parla amb altres nens de la seva edat. I les respostes que construeix sense ajuda d'un adult sempre són més amenaçadores que les que els hi brindem nosaltres, els adults, des de la comprensió del que els inquieta.

Si el nostre fill és petit, aquesta sigui potser la primera vegada que s'enfronta al dolor humà. Però no serà l'última. Acompanyar-lo i ajudar-lo a entendre què passa quan la vida ens planteja situacions dures és modelar la seva resposta davant la vida i preparar-lo per al futur.

Article realitzat per la Unitat de Trauma, Crisi i Conflictos de Barcelona ([UTCCB](#))